

det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) sig. Jeg kan dog ikke imødekomme dette Ønske. Baade Hensynet til den danske Kirkes Stilling indenfor Kirkesamfundet i Verden og ikke mindst til de mange Kristne i vort Land, der er imod kvindelige Præster, er med til at bestemme min Stilling i denne Sag. En kvindelig Sognepræst vilde efter min Mening ikke være et lokalt Fænomen, men en Nyordning i den danske Kirke. Til denne Nyordning vil jeg, som Forholdene ligger i dette Øjeblik, ikke kunne medvirke. Jeg hørte nok, at det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) fandt en Uklarhed i Udtrykkene i Lovforslagets første Linie, hvor der tales om teologiske Kandidater. Jeg gør opmærksom paa, at ganske det samme Udtryk staar i den nugældende Lov af 1922; og at Udtrykket i den nugældende Lov ikke hjemler kvindelige teologiske Kandidater Adgang til Præsteembeder i den danske Folkekirke, maa den socialdemokratiske Ordfører selv have været klar over, siden han, som han i Fredags bemærkede, et Par Gange som Kirkeminister har stillet Forslag om, at der aabnes Adgang for Kvinder til visse Præstestillinger i Folkekirken. Der vilde ikke være nogen Grund til at stille et saadant Forslag, hvis Adgangen var aabnet ved selve dette Udtryk, som nøjagtigt er gentaget i det foreliggende Lovforslag. Nej, hvis Forslaget bliver vedtaget, som det er fremsat, har det sit Forblivende ved den Tilstand, vi i Øjeblikket befinder os i. Loven af 4. Marts 1921 formener Kvinder Adgang til at være Præster i Folkekirken.

Den socialdemokratiske Ordfører erklærede sig enig med mig i, at Loven af 1922 ikke er skikket til at afhjælpe Præstemangelen, skønt den oprindelige Lov havde til Formaal at afhjælpe Præstemangelen. Ja, han mente endogsaa, at Loven netop var Aarsag til, at Præstemangelen blev væsentlig. Han mente, at der i denne Lov laa en stadig Trusel overfor de teologiske Kandidater om en Konkurrence ved Besættelsen af Præsteembeder, som gjorde, at Tilgangen til det teologiske Studium formindskedes. Og ud fra dette Synspunkt argumenterede den ærede Ordfører saaledes: Saa maatte man aabne en videre Adgang, saaledes at det blev lettere for ikke teologisk uddannede Mennesker at komme ind i Tjenesten. Jeg er nu ikke enig med den ærede socialdemokratiske Ordfører i dette, at Loven af 1922 er en Hovedaarsag til Præstemangelen, men selv om jeg var enig heri, vilde jeg ikke deraf

drage den Slutning, han drager, men tværtimod ræsonnere ganske modsat og sige: saa bør man netop skærpe Bestemmelserne, for at de fuldt uddannede Teologer ikke skal faa Kaar, som hverken Folkekirken eller de selv kan være tjent med.

Jeg tør ikke tilegne mig Æren for det, som det ærede Medlem kaldte et lille Pikanteri vedrørende de dansk-amerikanske Præster. Dette, at de dansk-amerikanske Præster skal have deres Kirkesamfunds Formands Anbefaling, inden de kan søge Præsteembede i Folkekirken i Danmark, er et Forslag, som Biskopperne har stillet. Men jeg finder, at det er meget vel begrundet. Det forlyder, at en Mand, der ikke kunde opnaa en saadan Anbefaling hos sit Kirkesamfund, har søgt Præsteembede i Folkekirken. Og jeg vil mene, at enhver god Mand, der har gjort ærlig Tjeneste i sit tidligere Kirkesamfund, vil kunne opnaa en saadan Anbefaling, naar han agter at drage hjem til Danmark for der at prøve paa at komme ind i et af den danske Folkekirkes Embeder. Og for andre end de Mænd, der har gjort et godt Arbejde i den dansk-amerikanske Tjeneste, kan antagelig intet Medlem af det høje Ting ønske at aabne Adgang til Tjeneste i den danske Folkekirke. Biskopperne bærer ogsaa Ansvaret for eller rettere har foreslaaet — jeg bærer naturligvis Ansvaret — den Bestemmelse, at Præster i den evangelisk-lutherske Kirkemenighed, der er nævnt i Lovens 1ste Paragraf, 3die Stykke, skal have en Udtalelse fra vedkommende Bisp om, at de findes egnede til at overtage Præstegerningen. Og en saadan Bestemmelse er vistnok ogsaa ret nødvendig. Frimenighederne raader jo ganske suverænt over, hvilke Krav til Uddannelse de vil stille til de Mænd, der forretter Tjeneste som Præst i Frimenigheden, og da dette er Tilfældet, vilde det kunne tænkes, at saadanne Mænd ad en Omvej og imod den nugældende Lovs Mening kunde komme ind i Præsteembeder i Folkekirken. Det er jo virkelig passeret, at en Lægmand, der af vedkommende Biskop ikke fandtes moden til at overtage Præstegerning i den danske Folkekirke, blev ordineret af en Frimenighedspræst og derved rykkede ind i Kategorien af de Mænd, som i Henhold til § 1 kan søge Præsteembede.

Jeg kommer saa til de biskoppelige Erklæringer, der vakte ret stærk Kritik, navnlig fra den ærede socialdemokratiske og den ærede radikale Ordfører, da Lovforslaget var til Forhandling her i Fredags. Jeg vedkender mig, at det er mig, der har